

El fantasma de la sobirania

Es curiós observar com els intel·lectuals castellans, castellanistes, apuren el doctrinarisme polític en defensa del seu sentiment unitarista. Hem de reconèixer, amb tot, que els que són veritablement republicans s'esforcen en atorgar a les aspiracions de Catalunya les màximes concessions que els permet el seu esperit.

Posat el nostre plet català en aquest pla de bona voluntat, nosaltres, que estimem la República, que volem la llibertat individual tant com la col·lectiva, ens sentim també decantats a la transigència per tal que tots junts, els d'un i altre costat de l'Ebre, portem a terme la revolució plantejada en la Constitució de la República. Així, dones, sense hostilitat, remarcuem la discrepància de conceptes entre aquells i nosaltres.

Certament que en el terreny de les doctrines polítiques el principi de la sobirania, tal com el defineixen, és de mal compaginar amb la coexistència dels Estats particulars dintre l'Estat general de l'organització federativa; perquè si el poder sobirà és el que no té damunt seu, cap voluntat a la que hagi d'obeir, els unitaristes no admeten que un Estat particular de

la federació no hagi d'existir subordinat a l'Estat Central.

Aquesta mena de dificultats doctrinals són freqüents en el terreny de les teories polítiques i administratives. Els definidors del dret diuen que ho és "el que no és tort", però que no s'ha pas d'entendre que la norma de justícia és la recta geometria sinó que, a voltes, l'aplicació de la regla jurídica imposa certes ondulacions.

Així, dones, l'entrevessar en la resolució de l'Estatut de Catalunya aquell inflexible concepte de la sobirania indivisible, inalienable, etcètera etcètera, és com posar-nos un fantasma al davant, tal com va dir el senyor Campalans al Congrés.

Ben al contrari d'aquella rigidesa que obsessiona als unitaristes, els principis d'organització federativa tenen una gran elasticitat, una graduació indefinida de matisos.

El de l'Estatut de Catalunya, no és un problema de doctrina, sinó de bona voluntat.

Per la prosperitat de la República i el desenvolupament de la seva Constitució renovadora, tots plepulgats no hem d'escatimar la transigència.

L'afar d'Irlanda

S'ha celebrat la conferència anglo-irlandesa

El comunicat oficial que ha estat facilitat sobre la Conferència anglo-irlandesa es limita a dir que la discussió s'ha descabdellat sobre els punts en litigi, però que ha estat impossible d'arribar a un acord.

El senyor De Valera i els seus col·legues han sortit ja de Londres per a tornar a Irlanda.

Sembla que el cap del Govern irlandès en negar-se a tota concessió en el referent al jurament de fidelitat, havia donat a entendre que si es concedeixen a Irlanda, en la Conferència d'Ottawa, avantatges tarifàries substancials, les relacions anglo-irlandeses podrien modificar-se favorablement.

Ha sol·licitat també, segons s'afirma, la unió de l'Ulster a Irlanda.

El senyor MacDonald ha visitat el rei després de l'entrevista amb el senyor De Valera.

Redacció definitiva de l'article primer de l'Estatut

L'article primer del títol primer de l'Estatut de Catalunya, aprovat per la Cambra, ha quedat redactat així:

"CATALUÑA SE CONSTITUYE EN REGION AUTONOMA DENTRO DEL ESTADO ESPAÑOL, CON ARREGLO A LA CONSTITUCION DE LA REPUBLICA Y AL SIGUIENTE ESTATUTO. SU ORGANISMO REPRESENTATIVO ES LA GENERALIDAD, Y SU TERRITORIO EL QUE FORMAN LAS PROVINCIAS DE BARCELONA, LERIDA, GERONA Y TARRAGONA, EN EL MOMENTO DE APROBARSE EL ESTATUTO."

Entorn de l'Estatut

Es volia palanquejar l'eficàcia catalana traient partit de l'afar Carrasco

El Sr. Companys ha estat preguntat sobre l'actitud de la minoria catalana respecte el senyor Carrasco i ha respost:

—Es tracta senzillament d'una qüestió de disciplina. La minoria fa temps que sospitava que el senyor Carrasco estava fora de l'esperit, de les normes i del criteri de la minoria, que, com sabeu, està integrada per totes les fraccions polítiques de Catalunya que han pres l'acord de defensar el vot particular dels senyors Xirau i Lluhi. El senyor Carrasco i Formiguera ens donà compte de l'esmena que anava a presentar i amb la qual no estem d'acord. Se li digué que no hauria de fer ús de la paraula per entendre-ho així la minoria. Com a conseqüència d'això, i vista l'actitud del senyor Carrasco, jo vaig visitar el President de la Cambra i li diguí que l'esmentat senyor parlaria en el successiu en nom seu i també li vaig exposar que així que el senyor Carrasco demanés la paraula, jo exposaria davant la Cambra la situació d'aquest senyor. Així ho he fet abans de conèixer el que anava a dir en el discurs que ha pronunciat.

—Però la minoria catalana està d'acord amb el que ha dit el senyor Carrasco?

—En línies generals crec que no hi ha discrepàncies, encara que hi ha alguna diferència en els matisos exposats.

El senyor Maura s'apropà al cap de l'Esquerra i li preguntà què podien oposar els membres de la minoria catalana al discurs del senyor Carrasco Formiguera.

El senyor Companys contestà que la minoria catalana estava formada per sectors polítics de diversos matisos. Hi ha republicans històrics, nacionalistes, extrema esquerra i la Lliga. D'aquests últims em separa un abim, però totes les fraccions formem un bloc per tal de defensar els vots particulars dels senyors Xirau i Lluhi.

El senyor Maura replicà:

—Pero, concretament, esteu conformes o no amb el que ha dit el senyor Carrasco? Perquè, al meu judici, respon a una pura essència na-

cionalista, que és el que vosaltres defenseu.

—Vós sou un home liberal, i com a liberal comprendreu que dintre del grup català hi ha homes que senten l'emoció espanyola. No ignoreu que volem resoldre el problema sota el punt de vista nacional, i vós mateix heu dit que a la voluntat no se li pot posar límits, i aquesta voluntat, la constitueix l'Estatut, però l'Estatut ha de respondre a la Constitució, que és la que reflexa la voluntat de les Corts; i així està el problema. Nosaltres defensem el que sigui compatible als vots particulars amb la Constitució. Reconec que no discrepem fonamentalment de les manifestacions del senyor Carrasco. Doncs bé, per a formar un judici complet, tindríeu de llegir els discurs seu taquigràfic.

El senyor Maura acabà amb la següent frase:

—El cert és que vosaltres plantegeu el problema de diferent forma, però en el fons penseu volsaltres exactament igual. No m'explico, per tant, l'expulsió de la minoria del senyor Carrasco. En tot això no us separa més que una diferència de tàctica.

El cap conservador ha oblidat la Constitució

El senyor Companys va preguntar al Sr. Maura si profunditzaria molt en la discussió del títol primer de l'Estatut.

—No penso ni parlar—va dir el senyor Maura—, perquè ja us conformareu amb la definició de regió dintre l'Estat.

—No ho cregueu—replicà Companys—. Per a nosaltres, és essencial que Catalunya sigui un Estat, puix que Pi i Margall parlava així de les nacionalitats, i estem en una República federable.

—Puix no ho somieu pas—insistí Maura—. Ens hi oposarem amb totes les nostres forces. On, però, ens barallarem, serà en la qüestió de l'ensenyança. Us emportareu un Estatut; no, però, el que heu pretès.

—Ah, ja!—el va interrompre el senyor Companys—. Vosaltres voleu una Delegació del servei.

—Exacte—contestà el Sr. Maura

—La Constitució, doncs, parla d'autonomia polític-administrativa, i a això haurem d'anar—replicà el senyor Companys.